

afstand fra dette princip i en tale til CO II i efteråret.

Men det kan være, at den socialdemokratiske ordfører kan oplyse mig om, om Socialdemokratiet stadig væk holder fast ved princippet »bedst og billigst«.

Formanden:

Så er det hr. Jens Løgstrup Madsen som ordfører – undskyld, fru Else Winther Andersen som ordfører.

Else Winther Andersen (V):

Tak, fordi jeg måtte få lov til at få mit ordførerskab, hr. formand!

Med dette lovforslag om kommunal erhvervsaktivitet er en socialdemokratisk ønske-drøm ved at gå i opfyldelse. Det er drømmen om, at den offentlige sektor skal vokse sig stor på bekostning af den private sektor.

Jeg vil ikke klandre Socialdemokratiet for deres drømme, så længe de forbliver drømme, men hvorfor er lovforslaget ikke blevet sendt til høring hos erhvervslivets organisationer? Fagbevægelsen i det kommunale kartel kan man høre, men ikke erhvervslivet. Hvad har regeringen at være bange for?

Oh hvor gemmer erhvervsministeren sig? Hun har jo selv udråbt sig til erhvervslivets vagthund. Erhvervsministeren er ingen vagthund; man kan snarere kalde hende Socialdemokratiets skødehund.

Med den indgangsvinkel kan der jo ikke være meget tvivl om, at Venstre ikke støtter dette lovforslag.

Lovforslaget handler jo i bund og grund om, at kommunerne skal kunne udkonkurrere private virksomheder med skattekroner i ryggen. Kommunerne skal til at være entreprenører og levere f.eks. rengøring, madudbringning og vejvedligeholdelser eller vedligeholdelse af grønne områder, og jeg kunne blive ved at remse op.

Det, vi har brug for i Danmark, er flere iværksættere. Vi har også brug for noget mere risikovillig kapital, men den risikovillige kapital skal komme fra iværksætterne selv. Borgernes skattekroner skal ikke behandles som risikovillig kapital. Derfor skal kommunerne ikke lege iværksættere og investorer. Nej, udgangspunktet bør være, at borgernes skattekroner skal beskyttes mod kommunale erhvervseventyr. Vi vil ikke være med til at give kommunerne bedre muligheder for at spille hasard for borgernes

penge. Ja, i det hele taget mener Venstre, at kommunerne bør privatisere deres driftsafdelinger frem for at udvide aktiviteterne.

Hvis ønsket fra kommunerne om at sælge til andre offentlige myndigheder skyldes, at de har overkapacitet, må løsningen snarere være, at man overlader opgaverne til private leverandører. Kommunerne bør tage konsekvensen af deres overkapacitet og tilpasse behovet i den enkelte kommune. Det er farligt at tro, at man kan opretholde kommunale arbejdspladser ved at sende sine folk på strandhugst på nye markeder, for derved bliver kommunerne afhængige af ordrer udefra, og dermed risikerer de for alvor at miste penge på længere sigt.

I lovforslaget lægger regeringen op til, at den lige konkurrence mellem offentlige og private skal sikres ved en kalkulation af kommunernes omkostninger. Det lyder så smukt, men det duer ikke i praksis, for vi kender erfaringerne fra staten.

Statsinstitutionerne har mulighed for at udføre indtægtsdækkende virksomhed, når de overholder et særligt regelsæt om kalkulation, men erfaringerne viser, at statsinstitutionerne ikke kan finde ud af at udregne omkostningerne ordentligt. Når private virksomheder klager, får de pr. definition aldrig medhold. Så kalkulationsreglerne sikrer ikke lige konkurrence.

Venstre er også utilfreds med, at regeringen i det hele taget vil begrænse konkurrencen. Det er fuldstændig uacceptabelt, at kommunerne må indgå aftaler med hinanden uden forudgående licitation. Det lægger regeringen jo op til ved opgaver på under 1,6 mio. kr. Grænsen på 1,6 mio. kr. er sat alt for højt, for de fleste opgaver – f.eks. rengøringsopgaver – ligger langt under den grænse.

Man kan så spørge sig selv, om regeringen har valgt grænsen på 1,6 mio. kr. for at udslette de små selvstændige håndværksmestre. Jeg ved da godt, at 1,6 mio. kr. er bagatelgrænsen i EF-tjenesteydelsesdirektivet. Jeg ved godt, at grænsen er nødt til at være høj i forhold til EU, fordi EU-reglerne er mere komplicerede. Men i regeringens forslag er der jo ikke lagt op til, at man skal følge regler, der ligner EU's; kommunerne skal jo ikke lede efter leverandører i resten af Europa. Derfor er det uforståeligt, at regeringen har valgt så høj en bagatelgrænse.

I statens regler om udbud og licitation er der f.eks. ingen fast bagatelgrænse. Også små opgaver skal underkastes en licitationsrunde. Hvorfor har regeringen ikke brugt Finansministeriets